

ВЕЛИКОТО ВЪ ЖИВОТА

БЕСЕДИ
ОТЪ УЧИТЕЛЯ

София 1934 год.

ВЕЛИКОТО ВЪ ЖИВОТА

БЕСЕДИ
ОТЪ УЧИТЕЛЯ

София 1934 год.

БЕЛКА БЕЖАНОВ

РЕСЕН
ОТ АУТЕНТІК

ДОТАЗВАНІФОО

ПЕЧАТНИЦА И КНИГОВЕЗ „ГУТЕНБЕРГЪ“ – КАЗАНЛЪКЪ

„*а съдържанието на този път е да покаже как да се използват и как да се избегнат опасностите на този път.*“

Великото въ Живота.

Съзнанието на съвременния човекъ тръбва да се отличава главно съ три качества: будност, схватливост и широта, т. е. то тръбва да обхваща, да обема всичко въ себе си.

Великото, хубавото и красивото въ живота е за великите души. Великото въ свѣта се постига само въ Божията Любовь. Който живѣе въ Божията Любовь, само той може да се нарече великъ.

Сега ще изнеса нѣколко примѣра отъ всѣки-дневния животъ на хората. Какво тръбва да направите, ако искате да се надтичвате съ нѣкой конь? Колкото силно да тичате, коньтъ все ще ви надмине. Ако искате да се състезавате съ него, тръбва да се качите на гърба му. Тогава и вие ще препускате толкова бѣрзо, колкото и коньтъ. Ако искате да се надпреварвате съ нѣкой тренъ, той ще ви надмине. За да не останете назадъ отъ трена, вие тръбва да се качите на него, и тогава ще се движите съ сѫщата бѣрзина, съ каквато той се движи. Ако се надпреварвате съ свѣтлината, вие ще останете далечъ отъ нея. Щомъ искате да бѫдете наредъ съ нея, тръбва да се качите на нейната колесница. При това положение, вие ще се движите съ сѫщата бѣрзина, съ каквато свѣтлината се движи.

Следователно, не се надпреварвайте съ любовта! Не разисквайте върху въпроса, кой колко любовь има. Това е неразбранъ въпросъ. Да се занимавате съ въпроса, колко и каква любовь има човекъ, това е материалистическо разбиране на

любовъта. Представете си единъ голѣмъ изворъ, който извира отъ нѣкоя планина и се влива въ морето. По цѣлия путь, дето изворътъ тече, сѫ наредени безброй дървета. Какъ мислите, кои отъ дърветата първи ще усътятъ любовъта на извора? Първи ще усътятъ любовъта на извора ония дървета, които сѫ най-близо до него. Останалитѣ, които стоятъ подалечъ отъ извора, трѣбва ли да плачатъ, да съжаляватъ, че любовъта на извора не е достигнала до тѣхъ? Тѣ трѣбва да чакатъ съ търпение, да дойде до тѣхъ любовъта на извора. Не трѣбва да се блѣскатъ едни въ други, да се състезаватъ помежду си. Тѣ трѣбва съ търпение да чакатъ момента, когата любовъта ще се излѣе и върху тѣхъ. Съ чакането тѣ нищо нѣма да изгубятъ. Дойдете ли до любовъта, казвамъ: Чакайте любовъта ще ви посети. На сѫщото основание казвамъ: Чакайте Господа, Той самъ ще ви посети. Не се надпреварвайте, не се състезавайте помежду си, кой пръвъ да отиде при Господа, и кой повече да вземе отъ Него. Той самъ ще дойде при всѣки отдѣлно и ще му даде, колкото му е нужно. Слѣнцето ли дохожда при нась, или ние отиваме при него? Горко на човѣка, ако остане на него, всѣка сутринь да отива при слѣнцето! Слѣнцето иде при нась, а ние само го посрѣщаме.

Ще кажете, може би, че не разбирате тази мисъль. — По-добре, че не разбирате. Неразбирането се дължи на противоречивото естество въ човѣка, което постоянно го отдѣля отъ Бога. Ронливо, неустойчиво е човѣшкото естество. То е подобно на мазилката, на керемидитѣ на кѣщитѣ. Измажете добре кѣщата си, но щомъ завалятъ дъждове, снѣгове, мазилката постепенно изчезва. Не се минава година, и вие отново трѣбва да измажете кѣщата си. Току—що наредите нови кере-

Миди, дойдать бури, вѣтровѣ, които ги събaryятъ, и вие отново трѣбва да ги нареждате. Питамъ: трѣбва ли това да ви обезсърдчава? Не обрѣщайте внимание на външната мазилка, както и на керемидите на кжщата! Това сж временни, преходни нѣща въ свѣта. Не обрѣщайте внимание на усмивките, на погледите на хората! И това сж преходни нѣща. Ама очите на еди-кой си човѣкъ свѣтѣли. Какво отъ това? Вечерь всички прозорци на кжши сж освѣтени отъ лампите, но денемъ никакъ прозорецъ не свѣти. Какво лошо има въ това, че денемъ прозорците на кжши не свѣтятъ? Ако свѣтятъ, нощъ е; ако не свѣтятъ, денъ е. Ако всички хора сж въ кжши, зима е; ако сж вънъ, лѣто е.

Животъ има смисълъ само тогава, когато се разбере неговата дѣлбочина, неговата сѫщина. Когато въ живота ви ставатъ нѣща, каквите вие не желаете и не очаквате, не считайте, че сѫдбата, или Господъ се е опѣлчилъ противъ васъ. Преди всичко, вие не знаете, какъ трѣбва да ставатъ нѣщата. Ако Богъ ви запита, какво добро желаете да ви даде, надали ще можете да отговорите, както трѣбва. Всѣки ще поиска нѣщо, но доколко е сѫществено това нѣщо, и той не знае. Следъ като опита това, което е пожелалъ, само тогава той ще разбере своята пogrѣшка. Следователно, докато не разбере смисъла на живота, човѣкъ всѣкога ще иска нѣща, които не му сж нужни. И само следъ като ги опита, ще види пogrѣшките си. Какво иска гладниятъ? — Хлѣбъ. Какво иска жадниятъ? — Вода. Що се отнася до меко лѣгло, до топли завивки, това сж второстепенни нѣща. Гладниятъ и жадниятъ се нуждаятъ първо отъ хлѣбъ и вода, а после отъ меко лѣгло и топли дрехи. Какво трѣбва да прави човѣкъ като за-

доволи глада си? — Да работи. Значи, гладниятъ спи, а ситиятъ е буденъ и работи. Така е на небето, а на земята е точно обратно: гладниятъ е буденъ, а ситиятъ спи. Живиятъ е подвиженъ, а мъртвиятъ мълчи. На земята мълчаливите минаватъ за мждри, а въ небето — за мъртви. Външно, това сж противоречиви положения, но въ същностъ тѣ криятъ дълбокъ смисълъ въ себе си.

И тъй, великото въ живота е необятната Божия Любовь, която е само за великите души. Само великите души възприематъ Божията Любовь. Едно отъ качествата на тази Любовь е следното: тя изпържда навънъ всѣко недоволство, което бушува въ човѣка. И тогава, човѣкъ става силенъ, мощенъ, радостенъ. Той не се плаши отъ нищо въ свѣта, готовъ е за всѣкаква работа, готовъ е да служува на всички хора. Той намира смисъла на живота въ любовьта, въ служене на всички същества, отъ най-малки до най-голѣми.

Съвременните хора, обаче, разбиратъ любовьта по съвсемъ другъ начинъ. Тѣхната любовь е любовь на земята. Тя е наречена земна любовь, а тази любовь носи разочарования въ всички направления. При тази любовь човѣкъ всичко губи: и знание, и сила, и богатство, и здраве. Какво му остава тогава? Остава му само възпоменанието, че е обичалъ нѣкого, и че нѣкой го обичалъ. Какво остава на трапезата, следъ като хората се нахранятъ? Ако сж плодоядци, на трапезата оставатъ само кокалитѣ, а месото се изяжда. Ако сж плодоядци, въ първо време трапезата е красива, пълна съ зрели, вкусни плодове, но щомъ плодовете се изядатъ, нищо не остава отъ тази красота. Ризата, която човѣкъ е носилъ цѣла седмица на гърба си, трѣбва да се свали, да се тури въ вода и да се изпере. Отъ дългото носене, тя се е

изцапала, и непременно тръбва да се изпере. Не само ризата, но всъко нѣщо, което се употребява, претърпява промѣни. На физическия свѣтъ всички нѣща се промѣнятъ. Само любовта е неизмѣнна.

Питамъ: какво можете да очаквате отъ физическия свѣтъ, въ който непрестанно се извършватъ промѣни? Като не знаятъ законите на физическия свѣтъ, съвременните хора се беспокоятъ отъ постоянните промѣни, на които се натъкватъ. И наистина, въ даденъ моментъ вие сте разположени, мислите, че всичко можете да направите. На следния моментъ сте неразположени по духъ, тѣжни, скръбни сте. Коя е причината за тази внезапна промѣна на състоянията? Докато сте въ Божествения тренъ, вие сте радостни, весели, мислите, че всичко можете да постигнете. Щомъ слѣзете отъ този тренъ, веднага ставате тѣжни, скръбни и се обезсърдчавате. Единъ български селянинъ за пръвъ пътъ се качилъ на тренъ. Отъ време на време поглеждалъ отъ прозорците, радвалъ се, че се вози. За моментъ тренътъ спрѣлъ на една малка станция, и той слѣзълъ да си купи круши. Тръбвало продавачътъ да му върне нѣколко стотинки, и той останалъ да чака, презъ което време тренътъ профучалъ край него и го оставилъ на спирката, тѣженъ, недоволенъ, че пропуслъ трена.

И тъй, който слѣзе отъ Божествения тренъ и го пропусне, той веднага става тѣженъ, скръбенъ. Тъй щото, когато сте скръбни, ще знаете, че сте слѣзли отъ Божествения тренъ и сте останили на нѣкоя спирка, или гара, и то само за нѣколко стотинки, които търговецътъ тръбва да ви върне. Качите ли се веднъжъ на Божествения тренъ, и тръбва да слѣзете на нѣкоя гара, вслушвайте се да не удари звънецътъ, и тренътъ да

тръгне. Качете се на трена, преди да е ударилъ звънецътъ. По-добре е да не слизате. Докато треньтъ пътува, гледайте презъ прозореца, и щомъ дойдете до последната гара, тогава слъзте. Ако не спазвате това правило, противоречията въ живота никога нѣма да престанатъ. При сегашните разбирания на хората, при сегашното имъ съзнание, противоречията винаги ще ги следватъ. Щомъ съзнанието имъ се измѣни, и противоречията ще изчезнатъ. Ако нѣма хлѣбъ винаги ще има гладни хора, а заедно съ това и противоречия. Ако има изобилно хлѣбъ и гладни хора нѣма да има. Щомъ нѣма гладни хора, и противоречията ще изчезнатъ. Ако нѣма вода, винаги ще има жадни хора. Щомъ има жадни хора, и противоречия ще сѫществуватъ. Когато водата дойде въ изобилие, нѣма да има жадни хора, а заедно съ това и противоречията ще изчезнатъ. Изобилието е едно отъ условията за разрешаване на противоречията въ живота. Това разрешаване е вжтрешно, а не само външно. Отъ хиляди години насамъ, хората сѫ разрешавали редъ въпроси и противоречия въ живота, но все е останало нѣщо неразрешено. Защо? Защото тѣ сѫ ги разрешавали по външенъ начинъ, а всички външни нѣща сѫ изложени на промѣни.

Ако проследите живота въ всички направления, ще видите, че има нѣща, които се измѣнятъ, и други, които не се измѣнятъ. Напримѣръ, всички външни закони не зависятъ отъ човѣка, вследствие на което постоянно се измѣнятъ. Вжтрешните закони, обаче, зависятъ отъ човѣка и не се измѣнятъ. Като казвамъ, че вжтрешните закони зависятъ отъ човѣка, разбираамъ Божественото въ него. Следователно, вжтрешните закони сѫ Божествени. Външните закони пъкъ сѫ създадени по образца

на Божиитъ, но ёдни отъ тъхъ сѫ по-близо, а други — по-далечъ отъ оригинала. Възъ основа на това, ако има противоречия въ живота, тъ сѫ само външни. Затова, като се натъкне на нѣкакво противоречие вжтре въ себе си, човѣкъ съзнава, че то е външно, привидно. Казвате, че човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие Божие. — Какво представя Богъ? Дето Богъ се явява въ пълнотата си, противоречията моментално изчезватъ. Когато Богъ се яви, на земята или на небето, въ ада или въ рая, всички сѫщества се измѣнятъ. Щомъ се оттегли и остави хората, духовете и божествата свободни, противоречията пакъ ги нападатъ. Дето е Богъ, никакви противоречия не сѫществуватъ. Дето Богъ отсѫтствува, противоречията присѫтствуватъ. Защо при Бога нѣма противоречия? Понеже Той задоволява нуждите на всички сѫщества, и тъ преставатъ да се смущаватъ. Ако болниятъ оздравѣе, има ли за какво да се смущава? Ако сиромахътъ забогатѣе, има ли за какво да се смущава? Ако слабиятъ стане силенъ, има ли за какво да се смущава? Ако грозниятъ стане красивъ, има ли за какво да се смущава? Значи, щомъ се задоволятъ нуждите на хората, тъ преставатъ да се смущаватъ. Смущаването, беспокойствието е резултатъ на незадоволените човѣшки нужди.

Въ прочетената глава отъ Деянията на Апостолите се казва: „И презъ тия дни стана роптане отъ еленистите върху евреите, че въ повседневното раздаване на потрѣбностите, когато хнитѣ вдовици оставали непригледани. На това, дванадесетъ свикаха множеството на учениците и рекоха: Брата, изберете между васъ седемъ души, които да поставимъ за тази потрѣба.“ Казвамъ: Всѣки отъ васъ трѣбва да избере тѣзи седемъ

души въ себе си, които да уредятъ материалните ми работи. Всички спорове, протести и роптания въ свѣта произтичатъ все за материални работи. Апостолите казвали: „Подобава ли на нась, като се грижимъ за материалните работи, да се отдалечимъ отъ Словото Божие?“ И вие трѣбва да изберете въ себе си седемъ души, които да уреждатъ материалните ви работи. — Щомъ материалните работи на хората се уреждатъ добре, всички спорове между тѣхъ изчезватъ. Всички спорове ставатъ все за ядене и пиене. Добро нѣщо е яденето и пиенето, но когато става по Бога. Щомъ не става по Бога, между хората се явяватъ спорове и недоразумения.

Сега, дошли на планината, ние се радваме на красивите гледки. Тукъ нѣмаме салонъ, както въ града, вѣтъръ вѣе, но имаме други преимущества. Споредъ мене, вѣтърътъ е онази любеща майка, която нѣжно пѣе на децата си и тихо ги събужда да отидатъ на работа.

Съвременните религиозни и духовни хора работятъ, учатъ, подвизаватъ се, ходятъ по планините, търсятъ начини, чрезъ които да изразятъ своето служене на Бога. По този начинъ тѣ търсятъ правия путь за това служене. Много сѫ тия пътища. При това, всѣки ден опредѣля новъ и по-правъ путь отъ вчерашния. Наистина, какво по-красиво нѣщо за човѣка отъ това, да служи и да живѣе за Онзи, Който му е далъ животъ? Кой е Той, всички Го познаватъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не Го познава. Всички хора искатъ да бѫдатъ радостни, весели, здрави, богати, учени, силни и т. н. Хубаво е това, но то отъ Бога иде. Който влѣзѣ въ пълнотата на Божията Любовъ, той ще придобие всичко, каквото желае. Когато получи всичко, каквото душата желае, човѣкъ е

готовъ вече да служи на хората. Докато не се вљезълъ още въ пълнотата на Божията Любов, той не е готовъ на никакво служене. Щомъ започне да служи на хората, т. е. на ближните си, човѣкъ придобива щастието. Който не служи на хората, той не може да бѫде щастливъ. Тъй щото, две направления съществуватъ въ служенето: човѣкъ започва отъ себе си, постепенно отива къмъ ближните си и най-после къмъ Бога. Или, обратно: започва отъ служене на Бога, постепенно отива къмъ ближните си и най-после къмъ себе си. Която посока и да избере човѣкъ, все къмъ едно мѣсто води. И дветѣ посоки сѫ прави.

Сега, за да не изгубите тѣзи две посоки на движение, пазете се главно отъ вѫтрешното недоволство, на което сѫ изложени всички хора. Азъ наричамъ това недоволство „хрема, кихавица, неразположение въ живота.“ Недоволството не е опасна болестъ, но отъ него произтичатъ редъ усложнения въ организъма на човѣка. Ако всички хора разбираха любовта правилно, недоволствата, противоречията и мѫчното и щѣха да престанатъ. Отъ хиляди години насамъ, хората все уреждатъ работите си, но въ края на краищата пакъ недоволни оставатъ. Защо? Защото тѣ искатъ по човѣшки начинъ да турятъ редъ и порядъкъ въ свѣта. А това е невъзможно. Казвате, че поне въ природата има редъ и порядъкъ. Не е така. Вълкъ хване овца, задуши я и я изяде. Де е тукъ редътъ и порядъкъ? Змия хване жаба и я изяде. Жабата скрѣка, но змията не иска да знае. Де е тукъ редътъ и порядъкъ? Де е законътъ? Това не е само при тѣзи два случая, но ако проследите живота на всички сѫщества, ще видите, че навсѣкѫде се разиграва една и сѫща история. Въ цѣлата

природа има нѣщо, което се мѫчи, въздиша и
стене. При тѣзи противоречия хората не знайтъ
още, какъвъ ще бѫде крайниятъ резултатъ. Обаче,
всички учени, всички велики хора и светии, които
съзнателно сѫ изучавали природата, виждатъ, че
всичко въ нея работи за добро. Паралелно съ
злото, съ страданията и нещастията, съ противоре-
чията, сѫществуватъ други разумни сили, които
превръщатъ всичко въ добро.

Мнозина се оплакватъ отъ страданията, искатъ
да ги избегнатъ. Страданията сѫ изпити, на който
се подлагатъ всички хора. Нѣкой носи торба, въ
която има единъ сухъ хлѣбъ. Срѣща го другъ,
взима торбата, изважда отъ нея хлѣба и заминава.
Първиятъ започва да плаче, да скѣрби, че му
взели сухия хлѣбъ. Едва изминалъ сто крачки,
дохожда трети, взима празната торба и туря въ
нея едно кило топълъ, прѣсенъ хлѣбъ. Какво по-
хубаво отъ това? Сухиятъ хлѣбъ се замѣства съ
прѣсенъ, топълъ хлѣбъ. Такова нѣщо представа-
вятъ страданията — взимане на сухия хлѣбъ. Ра-
доститъ пѣкъ представлятъ донасяне на топълъ,
прѣсенъ хлѣбъ вмѣсто сухия. Който не вѣрва въ
смѣната на скѣрбите съ радости, казва: Ами ако
никой не ми донесе топълъ хлѣбъ? — Щомъ су-
хиятъ хлѣбъ изчезне, топлиятъ непременно ще
дойде. Ако житното зърно не се посади въ земята,
нѣма да даде никакъвъ плодъ. Сухиятъ хлѣбъ
трѣбва да се вземе, за да дойде вмѣсто него
топълъ. Ако въ живота на човѣка не дойдатъ
страдания и противоречия, хубавото, красивото и
великото никога нѣма да дойдатъ. Такава е реал-
ността въ живота. — Защо е така? — Когато дойде
топлиятъ хлѣбъ, тогава само ще видиш какъ, защо
изчезна сухиятъ. Преди да е дошълъ топлиятъ
хлѣбъ, нищо нѣма да говоря. Ще чакате съ тѣрпе-

ние, докато пристигне мекиятъ, топлиятъ хлъбъ. Въпросътъ не е въ това, че страдате. Важно е, като страда човѣкъ, да придобие нѣщо. Има смисълъ да страда човѣкъ, но да придобие нѣщо. Щомъ придобие нѣщо, страданията изчезватъ, а придобива радостъ и животъ. Смисълътъ на живота се заключава въ всѣкидневнитѣ придобивки. Всѣки денъ трѣба да имате по една малка придобивка. Това е вѫтрешното разбиране на живота. Къмъ него трѣба всѣки да се стреми. Докато дойдете до вѫтрешно, дълбоко разбиране на живота, всѣки отъ васъ ще го схваща, споредъ както е одаренъ. Тази е причината, че днесъ всички хора не разбиратъ еднакво живота. Както и да разбирате живота, по отношение на Великото вашето разбиране е право, но не и по отношение на обикновеното, на малкото, каквото е човѣкътъ.

Проявената Любовъ на Духа, проявената Мѫдростъ на Духа, проявената Истина на Духа, носятъ пълния животъ на Бога, на Единния, Вѣчния Богъ на живота.”

Беседа отъ Учителя, държана на 5 августъ, 1934 г. 5 ч. с.
Витоша — (Яворови присои.)

Граници на Живота.

Когато четете Библията, тръбва да имате предъ видъ две нѣща: духътъ и плътъта; Духътъ подразбира въжтрешия смисълъ и съдържание на прочетеното, а плътъта — буквата, външната му форма. Плътъта подразбира промънливия, неустойчивия животъ. Духътъ — Вѣчното, Божественото начало на нѣщата. Духътъ и плътъта коренно се различаватъ, но като се говори за тѣхъ, човѣкъ не тръбва да се спира много, да ги разграничава, какво е плътъта, и какво духътъ. Въ плътъта се криятъ условия за всички видове престъпления. Обаче, не смѣсвайте страданията причинени отъ престъпленията, съ въжтрешните, по-високите страдания. Страданията сѫ преходенъ периодъ отъ плътъта къмъ духа. Страданията сѫ граници между плътъта и духа. Който не може да мине презъ тази граница, той не може да влѣзе въ духа. Нѣкой се смущава, безпокои, защо му идватъ страдания. Ако не страда, човѣкъ не може да мине отъ неустроеното, отъ нечистото, отъ държавата на плътъта къмъ мѣсто то на духа. Въ нечистотата, въ неустроеното нѣма животъ. Следователно, смъртъта царува въ плътъта, а животътъ — въ духа.

Какво е смъртъта и какво — животътъ? Смъртъта е сѣнка на живота. Обаче, не за всѣкиго смъртъта е сѣнка. Смъртъта е сѣнка за праведния, адъ за грѣшния. И страданието не е за всѣкиго. Единъ се мѫчи, другъ се труди, а трети страда. Който страда, само той минава отъ плътъта въ духа, отъ неразумния въ разумния животъ, който е органи-

зиранъ. Разумниятъ животъ е безъ противоречия, безъ сънки. Когато боледува отъ нѣкаква болестъ, човѣкъ се намира въ страданията на плътъта. Като страда, по този начинъ той изучава законите на живота. Всѣка болестъ показва, че е нарушена нѣкоя добротелъ. Болката на очите, на главата, на гърдите, на стомаха, както и на всички останали удове сѫ лишени отъ нѣщо. Щомъ придобиятъ това, което имъ липсва, здравословното състояние ще се възстанови.

Така трѣбва да гледа човѣкъ на всички явления въ живота. Съвременните хора искатъ да разбератъ смисъла на живота. Смисълътъ на живота е въ това, да живѣешъ. Ако не живѣешъ, какъвъ смисълъ може да има животътъ? Ако не живѣете, а говорите за смисъла на живота, все едно, че сте взели Библията и размѣствате буквите ѹ, или чоплите съ игла всѣка буква, да видите, какво има подъ нея. Какво ще остане отъ Библията? Библейска каша. При това положение, вие трѣбва да намѣрите онѣзи, които сѫ писали Библията на времето си, тѣ да ви помогнатъ. Сѫщото нѣщо става, когато размѣствате въ ума си всички ваши понятия за живота и за природата. Това не е нищо друго, освенъ сѫщата библейска каша.

Често вие мислите, че сте постигнали нѣщо, че много сте придобили. На другия денъ, обаче, обрѣщате всичко съ главата надолу и се чувствувате грѣшенъ. Какъ ще си обясните това противоречие? Единъ моментъ се чувствувате чистъ и светъ, добъръ човѣкъ, а следния моментъ се чувствувате нечистъ, грѣшенъ и лошъ. Ще изясня това противоречие съ следния примѣръ. Майка облича детето си съ чисти дрехи. Отдено мине, на всички обрѣща внимание, всички му се радватъ. Покрай

това дете минава друго, което носи въ ръка кофа съ нечиста вода. Вдига кофата съ нечистата вода и я излива върху детето съ новите дрехи. Отъ този моментъ, кой какъ мине покрай него, бъга на страна. Това дете започва да се чувствува нечисто, гръшно. Питамъ: въ сѫщностъ, то по-гръшно ли е сега, отколкото преди заливането му съ нечистата вода? Вжtreшно то е пакъ толкова чисто, колкото и по-рано, но външно, дрехите му сѫ нечисти. Детето тръбаше да биде толкова предвидливо и умно, че отдалечъ още да схване, какво мисли другото, съ кофата въ ръка, и да избъга отъ него. Кое е това дете? Дяволътъ. Когато срещнете дявола, не се хвалете предъ него, че имате нови дрехи. Той всъкога носи въ ръката си кофа съ нечиста вода, и щомъ види нѣкой чистъ, добре облѣченъ човѣкъ, залива го съ нечиста вода. Срещнете ли дявола, отдалечъ още бѣгайте отъ него.

Казвате: Какво представя дяволътъ? Дяволътъ е символъ на злото, на изкушението, на отрицателното въ живота. За да не правите връзка съ дявола, не мислете за него. За каквото мислите, съ това се свързвате, това привличате. И когато мразите нѣкого, вие пакъ се свързвате съ него и го привличате къмъ себе си. Вие не обичате злото, но то казва: Колко време сте живѣли при мене! Колко време сте ми слугували! Защо днесъ ме избѣгвате? Защо сте толкова непризнателни? Забравихте ли, че азъ ви научихъ да разбирате свѣта? Така изрежда дяволътъ своите заслуги по отношение на хората. Той не е невежа, не е простъ, той е първокласенъ философъ, благодарение на което изопачава доброто въ човѣка. Щомъ влѣзе въ него, той разбѣрква ума, сърцето и волята му, вследствие на което човѣкъ вижда свѣта наопаки.

Казвате: Щомъ е така, защо е създаденъ дяволът? — Не питайте това, но задайте си въпроса, защо вие сте създадени. Дяволът е свободенъ да мисли и да разбира, както иска, за това вие не сте отговорни. Вашата отговорност се отнася до самитъ васъ. Когато дяволът дойде при васъ да ви изкушава, вие ще му кажете: „Махни се, сатана, оттукъ. Язъ мисля, както Богъ мисли, и върша Неговата воля.“ Ако не мислите така, страданията едно следъ друго ще ви следватъ. Това не значи още, че човѣкъ не трѣба да изучава живота и на по-низкия отъ себе си сѫщества. Той има право да прониква въ живота на сѫщества по-ниски отъ себе си, но трѣба да бѫде внимателенъ, да не падне въ тѣхния животъ. Защо? Защото този животъ не отговаря на неговия и ще му причини голѣми мѫчнотии и страдания, докато излѣзе отъ него.

И тъй, духът е Божественото начало въ човѣка, което организира, работи и повдига неговия животъ. Той води човѣка къмъ онази пълнота на живота, къмъ която се стреми неговата душа. Само въ живота на духа човѣкъ ще придобие истински знания: познаване на Цѣлото и познаване на частитѣ. Цѣлото се познава отдалечъ, а частитѣ — отблизо. Понѣкога вие искате да изучите Цѣлото отблизо и се приближавате къмъ него. Цѣлото по никой начинъ не може да се изучи отблизо. Защо? Защото отблизо се изучаватъ само частитѣ. И тогава, като се приближите до частитѣ, една отъ тѣхъ ще хвърли сѣнка предъ очите ви, и вие ще видите само нея. Тази малка частъ, обаче, не представя Цѣлото. Напримѣръ, като мислите за добрия човѣкъ, вие казвате, че добъръ е само онзи, който прави добро. Добриятъ човѣкъ не прави само добро, но той мисли

добре и чувствува добре. Има още редъ качества, които определятъ добрия човѣкъ. Вие даже не сте помисляли, не сте сънували, какво нѣщо е добриятъ човѣкъ. Апостолъ Павелъ е казалъ: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало това, което е приготвено за онзи, който люби Бога.“ Сѫщото може да се каже и за добрия човѣкъ: „Нито на умъ е дохождало на човѣка, какво нѣщо е доброто.“ Велико нѣщо е доброто! Да живѣешъ въ доброто, значи да живѣешъ въ рая.

Мнозина се интересуватъ отъ живота въ рая и питатъ: И въ рая ли отношенията между хората сѫ такива, каквито на земята? Има ли въ рая мжже и жени, майки, бащи и деца, както на земята? — Ако си представяте живота въ рая, като този на земята — отношения между мжже и жени, майки, бащи и деца — и животътъ тамъ ще бѫде сѫщата каша, като тази на земята. Докато сте на земята, доволни или недоволни, вие ядете кашата, която майка ви бѫрка. Нѣкога сте доволни отъ тази каша, а нѣкога не сте доволни. Защо? Защото има сладки каши, има и горчиви каши. Всички желаятъ сладките каши.

Сега, размишлявайте върху живота на небето, и нека всѣки отъ васъ си представи отози животъ и после да го опише. Нѣкой искатъ да си представятъ, какъ живѣять сѫществата на небето. За да разберете живота на небето, първо трѣбва да забравите отношенията, които сте имали помежду си, като жители на земята. Тамъ ще видите, че вашите майки, бащи, братя и сестри не сѫ били никакви майки, бащи, братя и сестри. Това сѫ отношения между кукли. Щомъ забравите тѣзи стари отношения, ще започнете да изучавате новите отношения — отношения между душите. Когато забравите старите си бащи, майки, братя и сестри,

тогава само ще намърите своя истински Баща; тогава само ще намърите опорната точка въ живота; тогава само ще намърите смисъла на живота.

Докато живеете на земята, вие ще имате нужда и от майка, и от баща, и от братя, и от сестри. Кой отъ кого има нужда: майката отъ детето, или детето отъ майката?—Детето, разбира се. Защо?—Защото е слабо. Детето нѣма сила да се облѣче, да се изпере, да се нахрани. Когато е чиста, дрехата може да се изпере само съ студена вода. Обаче, когато е нечиста, нужно е топла вода и сапунъ. Защо е нуженъ сапунътъ? Да разтваря мазнинитѣ. Тъй щото, когато поставятъ човѣка на огънь, това показва, че той има много мазнини, много непотрѣбни вещества. Сама по себе си, ризата е чиста, но въ междинитѣ ѝ сѫ вмѣкнати мазнини, утайки, които сѫ непотрѣбни и трѣба да се изчистятъ, да се изхврлятъ навънъ. Празнитѣ пространства, шуплитѣ на ризата сѫ необходими, защото презъ тѣхъ минава въздухъ, който прониква въ тѣлото. Щомъ се запушатъ шуплитѣ съ нечистотии, ризата непременно трѣба да се изпере. Иначе, въздухътъ не може да прониква презъ тѣлото, и отъ това организъмътъ се разстройва. Когато нечистотиитѣ, кальта, утайкитѣ въ човѣшкия организъмъ се увеличватъ, Божествената Любовь не може да прониква вжtre, а съ това се създаватъ редъ нездравословни състояния. Само Божията Любовь носи здраве за човѣка.

Нѣкои хора обичатъ да затварятъ прозорци тѣ на кѫщитѣ си. Това е все едно, да запушватъ шуплитѣ на своитѣ ризи, да не влиза презъ тѣхъ въздухъ. Не, благодарете когато шуплитѣ на дрешитѣ ви сѫ отворени, за да стане провѣтряването правилно. Когато ви дойде едно страдание, това не е нищо друго, освенъ отваряне на нѣколко

хиляди пори въ човѣшкото тѣло. Като се видите въ това положение, казвате: Какво ли ще излѣзе отъ мене? Радвайте се на тия отворени пори! Всички хора говорятъ за здравето, препоръжватъ разни методи за запазване на здравето си, но като дойдатъ до опитите, виждатъ, че това, което сѫ проповѣдвали и разбирали, сега не го разбиратъ. Докато е здравъ, човѣкъ препоръжва тѣрпение на другите хора, казва имъ да тѣрпятъ, ако искатъ да се излѣкуватъ. Щомъ тѣ заболѣятъ, проповѣдъта имъ пропада. На другите проповѣдватъ тѣрпение, а тѣ сами не могатъ да тѣрпятъ. Силата на човѣка седи въ следното: самъ да изпълни това, което на другите проповѣдва. Всѣка болестъ служи за изпитание на човѣка, да провѣри неговото тѣрпение. Болестъта не е нищо друго, освенъ инспекторъ, който дохожда да провѣри и изпита, какъ е устроено тѣлото на даденъ човѣкъ, каква е издѣржливостта на нѣкой дове отъ организма му и т. н. Той провѣрява, дали тѣлото е укрепнало, или не. Всѣко изпитание има за цель да опита човѣка, какво и колко нѣща е придобилъ въ живота си.

Казвате: Докога ще идватъ изпитанията и страданията въ живота ни? — Докато се усъвѣршенствувате. Невидимиятъ свѣтъ не тѣрпи никакви дефекти. Докато човѣкъ грѣши, докато има дефекти, все ще има нѣкой да го ревизира. Всѣка погрѣшка въ живота на човѣка трѣбва да се отстради, т. е. да се изправи. Защо? — Понеже сега се строи нѣщо съвѣршено ново, което трѣбва да бѫде безъ погрѣшки. Вие не виждате новото, кое то се строи въ васъ, вследствие на което изпадате въ голѣми противоречия. Безъ новото, което сега се строи, никой не може да бѫде щастливъ. Докато новото се съгради, вие ще удряте, ще чукате,

щѣ плащаѣ данъци. Съгради ли се новото, никаквъ чукъ нѣма да се чуе, никаквъ данъкъ нѣма да се плаща. Мнозина питатъ, не може ли безъ страдания. Да се задава такъвъ въпросъ, то е все едно, да се пита, не може ли безъ ржце, безъ крака, безъ очи, безъ уши? И безъ ржце може, и безъ крака може, и безъ очи може, и безъ уши може, но какво ще остане тогава отъ човѣка? Едно трѣбва да имате предъ видъ: каквото страдание, или противоречие ви дойде, намѣрете неговия смисълъ. Каквато болка ви дойде, намѣрете нейния смисълъ. Всички противоречия, страдания, болки не сѫ нищо друго, освенъ чистене. Чистенето пѣкъ е процесъ на животъ. Дето има животъ, тамъ има и чистене.

Следователно, страданията, противоречията сѫ граница за преминаване отъ единъ животъ въ другъ. Човѣкъ не може да влѣзе въ Божествения животъ, докато не мине презъ страданието, като процесъ на чистене. Който се чисти, той минава въ държавата на духа, той става свободенъ гражданинъ. Радвайте се, тогава, на чистенето. — Колко време ще се чистимъ? — Това не трѣбва да ви интересува. — Дълго време ли ще трае процесътъ на чистенето? — Колко време се употребява за изпирдане на една нечиста риза? Нѣкои могатъ да изператъ ризата си само за половинъ часъ, но отъ тѣркане могатъ да я скѣсатъ. Други пѣкъ могатъ да я изператъ въ продължение на нѣколко часа, като я киснатъ предварително въ сапунена вода; после я ператъ съ сапунъ въ нѣколко води, докато най-после я изсушатъ и изгладятъ. По-добре перете ризата си бавно, да не я скѣсате скоро. Не се отегчавайте отъ работата си. Духътъ, който живѣе въ васъ, не се отегчава, затова и вие не трѣбва да се отегчавате. Духътъ ви казва;

Не бързайте, не се смущавайте, имайте търпение, азъ самъ ще свърша тази работа. Въ погръшкитъ си хората сѫ бавни, а щомъ дойде до изправянето имъ, тъ бързатъ, искатъ моментално да ги изправятъ. Както бавно, продължително сѫ гръшили, така ще се въоржатъ съ търпение, бавно ще изправятъ погръшките си. Много време се изисква за съграждане на доброто въ човѣка: не единъ, два, или нѣколко дена, но години сѫ нужни за това. Всѣка добродетель, която човѣкъ е изработилъ въ себе си, се е подхранвала, съграждала съ години наредъ. Това не става въ единъ денъ, нито въ една година, или въ единъ животъ. Не само това, но хиляди разумни сѫщества сѫ работили върху човѣка, помагали сѫ му, за да изгради въ себе си красивото, великото, което днесъ виждаме. Нѣкои казватъ, че духътъ всичко ще донесе. — Духътъ всичко ще донесе, но какво ще правите, ако нѣмате мѣсто въ себе си да турите това, което той носи? И свѣтлината носи много нѣщо на мравката, но какъ я използува тя? Тя ще задържи въ себе си толкова свѣтлина, колкото е нейната възприемчивост. И обикновенитъ човѣкъ възприема свѣтлината, и светията възприема свѣтлината, обаче, всѣки я използува споредъ степента на своето развитие.

Стремете се да разширявате съзнанието си. Казвате: Не се ли е разширило досега съзнанието ни? Да задавате такъвъ въпросъ, това значи да живѣете въ закона на ограничението. Разширяването на съзнанието е непреривенъ процесъ, свързанъ съ повдигането на човѣка. Колкото по-високо се повдига човѣкъ, толкова и хоризонтътъ на неговото разбиране и знание трѣбва да се разшири. Той трѣбва да разбира закона на Цѣлото и закона на частите. Цѣлото е Богъ, частите сѫ

всички живи същества, отъ най-малките до най-големите. Щомъ разбере тези два закона, човекъ може да определи своите отношения къмъ Цялото и къмъ неговите части. Всеки моментъ частта мени своята служба, своето място, тя не остава два момента на едно и също място; постоянно се движи къмъ Цялото, да се учи отъ Него. Тя заема мястото и службата на различни органи. И вие, като части на Цялото, откакъ сте слезли на земята, досега сте заемали различни служби, вследствие на което сте се изменили много. Въ първо време сте заемали малки служби, но колкото по-нагоре сте се качвали, толкова по-големи служби сте заемали, съ по-големи и тежки отговорности, докато сте дошли до положението, при което днесъ се намирате.

Сега казвате: Остаряхме вече, не можемъ повече да работимъ. — Какво нѣщо е старостъта? Старостъта показва, че службата на човека е голема, товарът му — тежъкъ, обиколенъ е съ много хора, и затова казва, че не знае, какво да прави. Вие сте остаряли по единствената причина, че сте се занимавали съ много работи. Злото не е въ това, че сте остаряли, но като сте остаряли, не сте могли да изперете дрехите си. Знаете ли, колко е мъжко, старъ човекъ да пере дрехите си? Виждали ли сте, какъ старъ човекъ пере дрехите си? Малкото дете и старието си приличатъ въ едно отношение, а именно: малкото дете и старието човекъ сами не могатъ да се ператъ. Сегашните хора мислятъ, че сами се ператъ. Не, тѣ се лъжатъ. Съвременните хора сѫ деца, които и до днесъ още майките и башите имъ ги ператъ. Тѣ мислятъ, че сѫ силни и сами могатъ да се ператъ. Не, майките и башите имъ ги ператъ. Майките и башите имъ, това е Духътъ,

Който ги пере. Щомъ Той се оттегли, тъ ще видятъ, че представяятъ или малко дете, или стари дъдо и баба. Стариятъ тръбва много да работи. Обаче, като мисли, че не може да работи, той тури товара си на чуждите гърбове. Истинското положение, въ което човѣкъ тръбва да се намѣри, е това, което Христосъ е изказалъ въ стиха: „Ако не станете като децата, нѣма да влѣзете въ новия животъ, въ Царството Божие.“ Съ други думи казано: Ако не станете като малките деца, нѣма да преминете презъ границите на страданието, за да влѣзете въ царството на Духа. Време е вече да влѣзете въ това царство. Ето защо, не гледайте на страданията като на мѫчение, но като на преходни състояния, които водятъ отъ скръбъ къмъ радостъ.

Сега, размишлявайте върху това, което ви се каза днесъ. И каквото намислите, то ще ви остане. Ваше е само това, което можете да възприемете отъ всичко казано, а не това, което ви се е дало.

Изпѣйте пѣсента „Богъ е Любовь.“

2. Беседа отъ Учителя, държана на 8 августъ, 1934 г. 5 ч. с.
Витоша — (Яворови присои).

Противоречия и възможности.

Въ човѣшкото естество сѫществуватъ три голѣми противоречия и три голѣми възможности, отъ които произтичатъ всички нещастия и блага за човѣка. Отъ противоречията произтичатъ всички страдания, а отъ възможностите — всички блага. Това е такава философия, за предаването на която сѫ нужни не само денъ-два, но най-малко хиляда години. Тѣзи хиляда години сѫ необходими за предаването само на една лекция отъ цѣлата философия. Представете си тогава, колко години сѫ необходими за цѣлата философия! За да си представи човѣкъ, каква е тази философия, нѣкои учени я сравняватъ съ вѣчността. Какво нѣщо е вѣчността? За да си съставите понятие за вѣчността, ще приведа аналогията, съ която си е послужилъ единъ отъ древните мѣдреци. Той казва: За да имате понятие за вѣчността, представете си една голѣма земя съ 400 хиляди мили дължина, 400 хиляди мили широчина и толкова дебелина. Тази земя е нѣщо подобно на голѣмъ островъ, на който всѣка година прелита една птица; тя взима по една малка частица отъ нея и я занася на друго място. Колкото време се употреби, за да се пренесе земята на това място, толкова време трае първата секунда на вѣчността.

Често вие се натъквате на известни противоречия, но не знаете тѣхния произходъ. Сѫщо така изживявате известно недоволство, скрѣбъ, умраза,

но отде съ дошли тия чувства, тия състояния, не знаете. Напримъръ, вие не знаете, че умразата е отъ висока култура. Защо? — Защото съществата отъ низка култура, каквото е, напримъръ, глистея, не познаватъ това чувство. Да мразишъ, да завиждашъ, за това се изисква доста висока култура. Само умниятъ човѣкъ е способенъ да мрази, да завиджа, да върши престъпления. За да направи едно престъпление, понѣкога човѣкъ мисли години, планива, решава, докато най-после го извѣрши. Умъ се иска за престъплениета. Колко време е мислилъ човѣкъ, докато направи ножа! Да се направи единъ ножъ, съ такава форма, каквато днесъ има, това съставя цѣла епоха въ развитието на човѣчеството. Който пръвъ е измислилъ ножа, той е ималъ предъ видъ благото, спасението на човѣчеството. Наистина, ножът и до днесъ е благо за човѣка, но същевременно той е и негово нещастие, защото го заробва. Отъ една страна ножът може да спаси човѣка, а отъ друга — да го зароби. Тази работа прилича на спасителя на единъ търговецъ, който дошълъ ужъ да го спасява, а го насилилъ и взелъ парите му. Това се разправя въ единъ анекдотъ. Двама разбойници нападнали единъ търговецъ, съ цель да го обератъ. Въ това време дошълъ трети, съ желание да освободи търговеца отъ разбойниците. Той изпѣдилъ разбойниците и завелъ търговеца у дома си, като му казаль: Сега ще ми дадешъ всичко, каквото имашъ въ себе си и ще благодаришъ, че те избавихъ отъ рѫцетъ на разбойниците. — Какво добро направилъ той на търговеца? И той постѣпъль като двамата разбойници. Ако търговецът се бѣше противопоставилъ да му даде парите, които ималъ въ джоба си, и той щѣше да постѣпи като разбойниците.

Казвамъ: характерътъ на хората се познава при изпитанията въ живота. Много родители, напримеръ, се радватъ на малките си деца, считатъ, че тѣ сѫ ангелчета. Дайте на едно отъ тия ангелчета една ябълка и после му я поискайте назадъ, ще видите, доколко това дете е ангелче. Казвате за нѣкой човѣкъ, че е светия. Дайте на този човѣкъ една кѣща и следъ време се опитайте да му я вземете. Този светия веднага ще каже: Защо взимате кѣщата ми? Нали за Бога я дадохте? Тогава не е светийство. Нѣма защо да задържа той кѣщата за Бога. Богъ не се нуждае отъ никакви кѣщи. Истинскиятъ светия ще каже: Заповѣдай, братко, вземи кѣщата си. Азъ и безъ кѣща мога да живѣя. Изобщо, въ даването човѣкъ се изпитва. Нѣкой даде нѣщо, или направи нѣкакво добро и после казва: Много дадохъ, изльгахъ се. — Това показва, че ти си съгрѣшилъ. Когато човѣкъ дава повече или по-малко, отколкото трѣбва, и въ двата случая грѣши. Той трѣбва да дава точно, колкото е опредѣлено. Когато прави добро, човѣкъ никога не трѣбва да съжалива, но всѣкога съ радостъ да си спомня, че е направилъ нѣкакво добро. Близкиятъ, на когото е направилъ доброто, сѫщо така съ радостъ трѣбва да си спомня за направеното добро. Истинско добро е това, което предизвиква радостъ въ Бога, въ близкия ти и въ самия тебе. Ако при всѣко направено добро едновременно не се предизвика тази тройна радостъ, то не е направено, както трѣбва.

Въ 7 гл. отъ Деянията на Апостолитъ се говори за историята на еврейския народъ, за живота и изпитанията на Иосифа. Отъ цѣлата глава се вижда, какви сѫ били тогавашните евреи. Яковъ ималъ 12 сина, единъ отъ които биль Иосифъ. Той сънувалъ два сънja, които разказалъ на баща

си и на братята си, съ което събудилъ тъхната завистъ: тъ го продали на търговци, които отивали за Египетъ, а следъ това напръскали дрехата му съ кръвъ отъ животно, да докажатъ на баща си, че Иосифъ билъ изяденъ отъ звъръ. Съ това тъ дали добъръ урокъ на Иосифа, да разбере, какъ може 11 братя да му се покланятъ, какъ може баща да му се кланя. Иосифъ вътреши проявилъ щеславие. Не е тръбвало да разказва той сънищата си нито на братята си, нито на баща си. Сънища съж това, тъ не съж нѣщо реално. Обаче, братята му завидѣли, какъ е възможно да дойде денъ, когато тъ да му се поклонятъ. Отъ втория сънъ пъкъ баща му се докачилъ и казалъ: Нима ти ще ни станешъ господарь, че ще тръбва и азъ, и майка ти, и братята ти да ти се покланяме?

Днесъ всички хора правятъ сѫщата грѣшка, като тази на Иосифа и на 12-тъ отци на Израиля, неговите братя. Иосифъ ималъ известни слабости, за които тръбвало да отиде въ Египетъ, а после да лежи две години въ затворъ. Когато билъ въ дома на Фараона, невидимиятъ свѣтъ го поставилъ на изпитъ, да се опита цѣломѣдрието му. Той избѣгалъ отъ изкушението, но вината му се заключавала въ това, че не събудилъ въ жената възвишени и благородни чувства, а лоши, низки чувства. Това показва, че и въ него имало нѣщо криво. Кривото се заключавало въ това, че не билъ много уменъ. Може ли да се нарече уменъ човѣкъ онзи, който, като срещне своя приятель, започне да му отваря каситѣ си, библиотекитѣ си, да показва, колко богатства, колко знания има? Съ богатствата, съ знанията си, той излага своя приятель на изкушение. Следователно, не излагайте приятеля си на изкушение съ вашите богатства и знания.

Това, което Иосифъ преживѣ, трѣбаше да стане. Така се изпитва всѣки човѣкъ Хиляди години трѣбаше да минатъ, за да се разбере, защо, именно, Иосифъ е пострадалъ отъ братята си и отъ Фараона. Хиляди години още има да учитѣ! Дѣлго време още птицата ще отива и ще се връща, ще пренася зрѣнце по зрѣнце в земята, докато отъ старата земя се създаде нова.

Казвате: Не можаха, ли тия нѣща да се избегнатъ? — Всичко, което е станало, трѣбаше да стане. Ако не бѣха станали тия нѣща, нѣмаше какъ да четете и да учитѣ. Тъй щото, по-добре е, че всички тия нѣща съжестанали, макаръ и тъ своятъ противоречия, отколкото да не бѣха станали. Това, което Иосифъ не можа да довърши, други дойдоха следъ него и го свършиха. Съ това, което стана, се разкриха грѣховетъ и слабостите на Иосифа и на братята му. Като отидаха при Иосифа да купуватъ храна, той ги поставилъ на изпитъ — задържа при себе си най-малкия си братъ, Вениаминъ, а останалите пусна да си отидатъ. Тъ започнаха да плачатъ, да се разкажватъ и да говорятъ помежду си: Каква напастъ ни сполетѣ! Ние продадохме братайси, но ето, днесъ идемъ възмездие за нашето престъпление. — Колкото години трѣбаше да минатъ, докато тѣ съзнаятъ въ себе си престъплението, което съзвѣршили по отношение на брата си! Едва тогава тѣ се изповѣдаха предъ баща си за стореното отъ тѣхъ съ Иосифа. Тогава и Иосифъ имъ разказа своите изпитания и погрѣшки. И най-после заключи: Отсега нататъкъ всички ще вървимъ по Божиите пътища и нѣма повече да грѣшимъ. Следователно, всѣки човѣкъ, всѣки народъ, който не върши волята Божия, е осъденъ на голѣми страдания.

Питамъ: ако днесъ, три хиляди години отъ

времето на Иосифа, ви дадать задача като него-
вата, какъ ще я решите? Или, ако следъ измина-
ването на две хиляди години следъ Христа, ви
дадатъ задача като Неговата, какъ ще я решите?
Много отъ съвременнитѣ християни, като се на-
тъкнатъ на нѣкое малко страдание, едва го понасъ-
тъ. Страданията сѫ за героитѣ. Който не страда,
той не може да бѫде герой. Първото страдание,
което се дава на човѣка, показва, че въ него има
условия да стане герой. Страданията повдигатъ
човѣка, правятъ го силенъ, мощнъ, великъ. Ако
не страда, човѣкъ нищо не може да постигне. Ко-
гато нѣкой страда, Божественото въ него му на-
шепва: Не се смущавай, отъ тебе човѣкъ ще
стане. Страданията сѫ скѫпоценни камъни, които
украсяватъ човѣка. Който види тия камъни върху
човѣка, той изпитва въ себе си желание да ги
обсеби, да ги открадне. Болката, която човѣкъ
изпитва при страданието, се дължи не толкова на
това, че страда, колкото на факта, че се чувствува
разпънатъ: отъ една страна го теглятъ отвънъ, да
му взематъ скѫпоценните камъкъ — страданието,
отъ друга страна той тегли, да задържи тази скѫ-
поценностъ за себе си. Който не разбира смисъла
и цената на страданието, той казва: Защо ми се
даде това страдание?

Мнозина смѣсватъ страданието съ мѫченieto
и съ труда. Страданията представлятъ обивките на
Божественитѣ ценности, които въ бѫдеще ще кра-
сятъ главите ви. Ако страданията не сѫществу-
ваха, хората щѣха за винаги да останатъ голи, суhi
кости, отъ които нищо не можеше да излѣзе. Ако
можеше безъ страдания, нито Христосъ, нито апо-
столите, нито мѫченитѣ биха страдали. Страда-
нията сѫ сѫществували и преди Христа, и въ Не-
гово време, а сѫществуватъ и днесъ. Който върви

по пътя на разумните страдания, той върви въ Божествения пътъ. Да мисли човекъ, че може и безъ страдания, това значи да е взелъ крива посока въ живота. Едно тръбва да знаете: следъ всъко страдание, следъ всъка скръбъ иде радостъ, съответна на скръбъта. Колкото голъма е била скръбъта, толкова голъма ще биде и радостъта. Радостъта иде всъкога, следъ като човекъ занесе страданието на неговото място. Какво значи да занесе човекъ страданието на мястото му, това значи да го изтърпишъ до край. Щомъ изтърпишъ страданието до край, ти придобивашъ онази скъпоценность, която се съдържа въ него. Щомъ придобиешъ тази скъпоценность, радостъта иде вече като естествено последствие на придобивката. Тази е философията на страданието. Всичко друго, вънъ отъ страданията и радоститъ, е преходно, временно. Никога и страданията ще престанатъ, но днесъ, при сегашното развитие на хората, тъ сѫ необходими.

Сега всички тръбва да бѫдете герои. Като ви дойде нѣкое страдание, не бързайте да го хвърлите на земята, но кажете: Безъ страдания на земята не може. Пъешъ ли, носи страданието. Работишъ ли, носи страданието. Имашъ да давашъ, носи страданието. Обиратъ те, носи страданието. Мъжчатъ те, носи страданието. Каквото и да става съ тебе, носи страданието и напредъ върви!

Нѣкой се оплаква, че пострадалъ много. — Отъ какво пострадалъ? Борилъ се съ котка, и тя оставила следи по лицето му. Или се борилъ съ куче, което сѫщо така оставило следи по лицето му. Може да се е борилъ и съ лъвъ, който оставилъ следите си по тѣлото, по дрехите му. Най-после човекъ може да се бори и съ дявола. Какво оставя дяволъ? Той оставя своята чернота. Като

излѣзе отъ борбата си съ дявола, човѣкъ почернява, погрознява и започва да съжалява, че е влѣзълъ въ борба съ него. Каквото и да прави, човѣкъ трѣбва да се бори съ дявола. Той е голѣмъ майсторъ въ борбата. Всички се отврѣщаватъ отъ дявола, а въпрѣки това всѣки денъ дружатъ съ него. Тукъ ще го видите да чука чаша за здраве съ нѣкои добри хора. Тамъ ще го видите, че влѣзълъ въ съдружие съ нѣкой богатъ търговецъ. Всички се радватъ на веселостта му, на сладкодумието му, на доброжелателството му — не го познаватъ хората. Защо? — Защото тѣ си го представяте особенъ, не като човѣка, вследствие на което попадатъ въ неговите примки. Следъ като създаде редъ неприятности, той ще дойде да ви съжалява, че сте пострадали много, че сѫ ви излѣгали и казва: Да бѣхъ дошълъ при васъ, нѣмаше да пострадате така. Като разберете единъ денъ, че дяволътъ ви е създалъ всички нещастия, вие се врѣщате пакъ къмъ старата философия и казвате: Защо стана така? — Защото другояче не можа да стане. За подобни случаи, турцитъ казватъ: „Или си отваряй очите, или ще ти ги отворятъ!“ Съ други думи казано: Или разбирай, какъ ставатъ нѣщата, или ще те накаратъ да разберешъ.

Съвременните хора сѫ дошли до положение, да работятъ главно за себе си. Добро е това, но то съставя една трета отъ цѣлата работа. Други сѫ отишли по-нагоре, тѣ работятъ освенъ за себе си, още и за близкнитѣ си. Това съставя две трети отъ цѣлата работа. Най-после човѣкъ трѣбва да работи и за Бога, да завѣрши цѣлия кржъ на работата. Значи, човѣкъ трѣбва да работи въ три направления: за себе си, за близкния си и за Бога. Или, обратно: за Бога, за близкния си и за себе си. Отдено и да започне работата, резултатътъ ще

бъде единъ и същъ. Всъки тръбва да държи въ съзнанието, въ ума си мисълта за тези три работи — да работи едновременно за себе си, за близния си и за Бога. Ако работи изключително за себе си, човекъ се намира въ областта на свещения egoизъмъ, откъдето идатъ всички страдания и нещастия. Свещението egoизъмъ не носи нищо добро за човечеството. Досега хората съ работили за себе си повече, отколкото тръбва. Едва сега тъ започватъ да работятъ за близните си.

Време е вече хората да започнатъ работа за Бога. Като работятъ за себе си, мнозина мислятъ, че работятъ за Бога. Какво значи да се работи за Бога? Хиляди години тръбва да се разправя на хората, какво значи работа за Господа. За да работи за Господа, първо човекъ тръбва да отиде при Него, да го проучава, да види, какъ Той работи. Не можете да работите за Бога, докато сами не видите, какъ Той работи. Щомъ започнете да работите като Бога, вие работите вече за Него. Докато дойдете до тази работа, дълго време тръбва да учите, какъ Богъ работи. Тъйщото, когато работите за Бога, ще се учите отъ Него, какъ Той работи. Като работите за близния си, ще се учите отъ него, какъ той работи. Като работите за себе си, също така ще се учите отъ себе си. Поз този въпросъ вие сте специалисти, по-големи авторитети отъ васъ не съществуватъ. Шо се отнася до работа за себе си, всички сте генерали. Щомъ дойде до работа за близния и за Бога, тамъ сте обикновени войници. Засега бихъ желалъ да станете генерали въ работата си за близния. Колкото се отнася до работа за Господа, това е въпросъ на близко или далечно бѫдеще — отъ васъ зависи.

И тъй, за когото и да работите — за себе си,

за ближния си или за Бога, поставете любовта за основа на всъка работа! Страданието е работа, радостта — почивка. Следователно, дойде ли страданието на гости въ дома ви, поканете го любезно, усмихнете му се и кажете: Много те очаквахъ, много плакахъ за тебе, но заслужава да се плаче. Какво ви струва да се усмихнете на страданието? Нѣкой ви обралъ. Трѣбва ли да страдате за това? Като срещнете този, който ви обралъ, усмихнете му се и кажете: Заповѣдай и другъ путь. Ако имахъ повече, още бихъ ти далъ. — Това значи герой!

Сега, нека всѣки отъ васъ си изберѣ поне по едно нѣщо за приложение отъ това, което говорихъ тази сутринь. Много нѣща има за приложение, и то най-разнообразни. Нека всѣки си избере нѣщо, носищо внимавате да не се яви между васъ вѫтрешно недоволство. Това недоволство може да се дѣлжи на обстоятелството, че нѣкой задигналъ най-хубавитѣ дрехи, а за другитѣ не останали такива. Другъ пѣкъ задигналъ единъ скъпоцененъ прѣстенъ, или златенъ часовникъ, или златно перо за писане, или сребърна лъжица, чаша, или нѣкакъвъ скъпъ приборъ за ядене. Нека всѣки си избере това, което му е нужно, а не това, на което всички се нахвѣрлятъ. Ако ви трѣбва лъжица, вземете я; ако ви трѣбва прѣстенъ, вземете го; ако ви трѣбва огърлица, вземете я. Всѣки дали си вземе това, което за дадения случай му е необходимо. Който иска да се жени, той непременно трѣбва да има огърлица. Безъ огърлица човѣкъ не може да се жени. Когато посаждатъ житото въ земята, става годяването му. Като покълне, става сватбата му. Когато започне вършилбата, хорото се върти. И най-после, когато житото се смели и приготви на хлѣбъ, щастието

иде. Значи, тогава невъстата, младата булка влиза въ устата на хората, които започватъ да я дъвчатъ.

Следователно, когато житото страда, вие се смеете, радвате се. Тази е първата усмивка, която човѣкъ е направилъ. Като слушате да ви се говори така, вие казвате, че ви залъгватъ. Какво значи залъгането? Залъгане е, когато ви обещаватъ нѣщо, а не го даватъ. Щомъ ви дадатъ обещаното, това вече не е залъгане, то е нѣщо реално. Човѣкъ търси любовъта и, ако не я намѣри, казва, че го залъгватъ. Щомъ намѣри любовъта, той е доволенъ вече, защото се е домогналъ до нѣщо реално. Залъгането е методъ. Докато заставяте детето да отиде на училище, залъгватъ го, даватъ му това-онова. Щомъ влѣзе въ училището, започватъ вече да го учатъ. И презъ периода на ученичеството, ученикътъ пакъ се залъгва. Съ какво? — Съ хубави бележки, съ награди, съ свидетелства. Всички тия нѣща сѫ все залъгалки. Хубави сѫ залъгалки, но най-добро отъ всичко е знанието, което човѣкъ придобива. Истинско знание е това, което човѣкъ всѣкога може да употреби, както за свое благо, така и за благото на другите. Всичко друго, което не може да използува за свое и за общо благо, не е знание. Въ прочетената глава, въ лицето на мѫченника Стефана виждаме герой, когото убиватъ съ камъни, но той прощава, като се обръща къмъ Бога съ думите: „Господи, прости имъ, тѣ не знаятъ, какво правятъ.“ Стефанъ разбираше смисъла на страданието. Той гледаше на страданието като на скжпоценност. Ако хвърлятъ камъкъ върху нѣкой обикновенъ човѣкъ, той ще каже: Убиха ме! Мене ли намѣриха да убиватъ съ камъни? — Нѣкога ще ви биятъ съ малки камъни, а нѣкога — съ голѣми. Съ каквito камъни датви биять,

вие тръбва да имате предъ видъ философията на страданията и геройски да понесете всичко. Когато влизате въ нѣкоя градина съ плодове, вие отивате, при една ябълка, откъсвате най-голѣмата, най-зрѣлата и красива ябълка и казвате: Отлична е тази ябълка. Защо не постѫпвате по сѫщия начинъ и когато ви замѣрятъ съ нѣкой голѣмъ камъкъ? Вземете този камъкъ въ рѣжата си, стиснете го, превърнете го въ скъжпоцененъ и го дайте на онзи, който ви е удариъ съ него. По този начинъ вие ще победите. Какъ постѫпвате днесъ, когато нѣкой ви удари съ камъкъ? Навеждате се, взимате камъка и го хвърляте върху неприятеля си. И той се навежда, взима още единъ камъкъ и ви удря съ него. Така се започва престрелка, хвърляне на камъни отъ дветѣ страни, както децата си играятъ съ топки.

Казвамъ: бѫдете герои да носите страданията си. Вие викате къмъ Христа, молите се да ви посети. Но ако Христосъ дойде при васъ, едвали ще Го изтѣрпите единъ день. Ще му кажете: Господи, можешъ вече да си отидешъ, защото, откакъ дойде при насъ, голѣми нещастия ни сполетѣха. Защо сте недоволни отъ Христа? — Защото, когато дойде въ домовете ви и намѣри пълни шишета, Той ще каже: Изпразнете това шише, изпразнете онова шише! Като не знаете, какво по-натътъкъ ще прави Той съ празните шишета, вие казвате: Откакъ дойде Христосъ въ дома ни, оголѣхме, кѫщата ни се изпразни. Обаче, Христосъ прилага единъ велики методъ: старото излива, а ново, чисто налива. Нали и вие постѫпвате така? Когато при васъ дойде нѣкой ученикъ, дадете му една хубава книга. Когато гладенъ човѣкъ дойде при васъ, давате му отъ най-хубавия хлѣбъ, съ който и вие се храните. Когато жаденъ човѣкъ дойде при васъ,

давате му отъ най-хубавата вода, която и вие пиете. И най-после, когато приятелът ви дойде при васъ, давате му най-хубавата мисъл, която държите за себе си. Какво приятелство е това, ако вие не можете да имате помежду си най-хубави мисли и чувства? Истинският живот седи въ чистотата. Много лоши мисли и чувства могатъ да минатъ покрай васъ, но вие не тръбва да ги пушcate да влъзатъ вътре. Това е геройство. Срещате мечки, вълци — не се възмущавайте отъ тъхъ. Има три вида мечки: външни, вътрешни и Божествени мечки. Също така има и Божествени коне. Напримъръ, пророкъ Илия се възнесе на небето съ огнена колесница, съ три Божествени коня. Това сът отвлъчени работи, които не сът за всички хора. Тът сът само за възрастните. Големите, дълбоките книги сът за учените хора, а за васъ сът малките книги, букварчетата.

Често съвременниките хора задаватъ въпроса: Не можа ли Христостъ да не страда? — Азъ не се занимавамъ съ този въпросъ, защото зная, че Онзи, Който е създадъ свѣта, е предвидилъ всичко. Той наредилъ нѣщата разумно. Следователно, страданията на Христа сът разумни и на място. Който намира, че е могло да се избегнатъ страданията на Христа, нека той направи опитъ, да създаде новъ свѣтъ, споредъ неговите разбирания. Ако наблюдавате вашия вътрешенъ свѣтъ, ще видите, че и тамъ е предвидено да страда Христостъ. Когато грѣшите, Христостъ страда въ васъ. Апостолъ Павелъ казва, че Христостъ е разпнатъ втори пътъ. Какво значи това? Това подразбира, че докато грѣшатъ, хората все още продължаватъ да разпъватъ Христа въ себе си. Хората се възмущаватъ отъ евреите, че преди две хиляди години разпнали Христа, но въпрѣки това тъ и до днесъ още

продължаватъ да Го разпъватъ въ себе си. Нѣкои пѣкъ се съмняватъ, наистина ли Христосъ е билъ разпнатъ. За да се освободи отъ съмнението въ себе си, човѣкъ трѣба правилно да мисли.

Сега азъ ви съветвамъ да не се лакомите за голѣми нѣща, но всѣки да си вземе по едно букварче и да започне да учи. Какво трѣба да бѫде това букварче? — Букварче на щастието. Всички тѣрсятъ щастието и ще го намѣрятъ въ това букварче. Въ дневната беседа има едно букварче на щастието. Намѣрете го, вземете го и започнете да учите. Другитѣ нѣща отъ беседата оставете за после. Започнете да изучавате азбуката на щастието. Кога може да бѫде човѣкъ щастливъ? — Човѣкъ може да бѫде щастливъ, когато езикътъ му не е много дѣлъгъ. Човѣкъ може да бѫде щастливъ, когато не се сърди, не се кара, не се гнѣви. Човѣкъ може да бѫде щастливъ, когато не е ревнивъ. Щастливъ е онзи, който се влюбва само за денъ и половина. Защо? — Защото влюблването е външната страна на любовъта. Влюблването е дреха на любовъта, която всѣки денъ може да се смѣня.

Едно трѣба да знаете: който истински иска да бѫде щастливъ, той трѣба да се държи здраво за любовъта. Любовъта е сѫщественото въ живота. Тя носи животъ. При любовъта човѣкъ расте и се развива, а при влюблването се смалява. Като се влюби, човѣкъ губи отъ теглото си и тежи два пѫти по-малко, отколкото преди влюблването. Щомъ се влюби, следъ единъ денъ и половина той вече се е стопилъ, олекналъ е. Който се топи и смалява, той се е влюбилъ; който расте и се увеличава, той люби. Изкуство е човѣкъ да се влюбва. По-голѣмо изкуство е човѣкъ да люби. Единъ тѣрковецъ се влюбилъ въ една княжеска дѣщеря и, за да разположи княза къмъ себе си, поканилъ

го ёдинъ дёнъ на обѣдъ. Като се свършилъ обѣдъ търговецъ казалъ: Втори пътъ нѣма да помисля да давамъ обѣдъ на княза. Защо? Прескѣпо му струвалъ този обѣдъ. Търговецъ казалъ: Ако дамъ още единъ обѣдъ на княза, нищо нѣма да остане отъ мене. Всичкото ми имане ще отиде. И себе си да продамъ, нищо нѣма да постигна. Такова нѣщо е влюбването.

Не желайте нѣща, които заробватъ! Ако едно желание може да ви допринесе нѣщо, има смисълъ да го подхранвате. Но ако едно желание може да ви лиши отъ свободата, отъ най-ценното въ живота, защо ви е то? Затова, правете разлика между желанията си. Наблюдавайте, кои желания даватъ свобода, кои заробватъ и кои ограничаватъ. Свободниятъ човѣкъ самъ се ограничава. Това е негово право. Който не е свободенъ, той пъкъ се заробва и, като се зароби, трѣбва да дойдатъ други да го освобождаватъ. Значи, свободниятъ самъ се ограничава, самъ се освобождава. Който не е свободенъ, други го заробватъ, други го освобождаватъ. Затова, казвамъ: Ограничавайте се, безъ да се заробвате! Това е ваше право. Въ това седи силата на човѣка. Това е законътъ на любовъта.

„Проявената Любовъ на Духа, проявената Мждростъ на Духа, проявената Истина на Духа, носятъ пълния животъ на Бога, на Единния, Вѣчния Богъ на живота.“

3. Беседа отъ Учителя, държана на 12 августъ, 1934 г., 5 ч. с. Витоша. — (Яворови присои).

ЖИВОТЪ, ЗНАНИЕ И СВОБОДА.

Съвременниятъ свѣтъ страда отъ дезорганизиране. Защо? — Защото въ разбиранията на съвременните хора за живота нѣма единство, което да ги сплотява. Изобщо, всички хора уреждатъ живота си тѣй, както разбираятъ. Каквото и да говорятъ, както и да се изявяватъ външно, вжтреенно всѣки постѫпва, както разбира. Колкото и каквото да се проповѣдва на овцата, въ разбиранията си тя пакъ овца си остава. Въ нѣкои отношения мнозина даватъ овцата за примѣръ. Наистина, по характеръ тя е мека, нѣма грубия характеръ на вълка, но е нечиста. Дето живѣе, тамъ остава нечистотиитъ си. Азъ взимамъ вълка и овцата като два типа въ живота. Нѣкои хора иматъ разбирания и характеръ като тия на вълка, а други — като на овцата. Отрицателната чѣрта на вълка е грубоствъта, а на овцата — нечистотата. Положителната чѣрта на овцата е щедростъта: тя дава млѣкото, вълната си, а понѣкога и децата си. Вълкътъ, обаче, не е щедъръ. Добрата чѣрта на вълка е, че не дава място на паразити въ себе си. Паразититъ се страхуватъ отъ вълка. Ако направите кожухъ отъ вълча кожа, никакви паразити нѣма да влѣзатъ въ него. Енергията на вълка е потрѣбна за природата. Ако вълкътъ не бѣше полезенъ, природата не би го тѣрпѣла, той не би сѫществувалъ. Веднѣкъ сѫществува, той има известно предначертане, както за природата, така и за човѣшкия

животъ. Каменарътъ, който троши камъните, железарътъ, който вкове железното, земеделецътъ, който оре земята, се нуждаятъ отъ енергията на вълка. Тази енергия е необходима навсъкъде, дето тръбва да се пробива пътъ. И обратно: тамъ, дето силитъ тръбва да се организиратъ, е необходима енергията на овцата.

Съвременниятъ свѣтъ се нуждае отъ организиране. За тази организация е нужно начало. Хората наричатъ това начало Богъ. Като атрибути, присъщи на това начало сѫ: животъ, знание и свобода. Значи, животътъ, знанието и свободата излизатъ отъ това вѣчно Начало, отъ Бога. Човѣкъ може да добие животъ, знание и свобода само отъ Бога — отъ никое друго сѫщество не може той да добие тѣзи нѣща. Всичките погрѣшки на хората се заключаватъ въ това, че търсятъ живота, знанието и свободата тамъ, дето тѣ не сѫществуватъ. Вследствие на това, въ тѣхъ се зарежда вжтрешно недоволство. Вжтрешното недоволство е признакъ на това, че хората не вървятъ въ правия пътъ. Нѣкой казва, че е недоволенъ отъ живота. — Той е недоволенъ отъ живота, защото го нѣма въ себе си. Другъ е недоволенъ отъ знанието, защото го нѣма въ себе си. Трети пъкъ е недоволенъ отъ свободата, защото я нѣма въ себе си. Ако има въ себе си живота, знанието и свободата, които изтичатъ отъ Бога, той щѣше да бѫде напълно доволенъ.

Като се говори за доволството, мнозина се натъкватъ на мисъльта, че доволниятъ човѣкъ нѣма потикъ за работа. Не, тази мисъль е погрѣшна. Животътъ започва съ доволството. Тръбва човѣкъ да е доволенъ отъ всичко, което му е дадено, за да нѣма какво да го смущава. При това положение той ще има една строго опредѣ-

лена цель, къмъ някоято ще се стреми. Каква ще бъде тази цель? Каква е целта на художника? — Да рисува. Ако той не може да рисува, да копира природата, какъвъ художникъ ще излъзне отъ него? Каква е целта на техники? — Да мисли, докато изнамъри такава форма, която съответствува на принципа, който иска да впрегне на работа. Ако вие не можете да впрегнете великитъ принципи на живота, на знанието и на свободата на работа, какъвъ смисълъ ще има вашиятъ животъ? Безъ това разбиране за живота, за знанието и за свободата, колкото и да се стремите къмъ тъхъ, тъ ще бъдатъ нѣщо външно за васъ — дреха, накитъ, съ които можете само да се представите, безъ да внесатъ въ васъ нѣкакво вѫтрешно, дълбоко съдържание и смисълъ. Въ сѫщностъ, животътъ има външна страна, но тази негова страна не представя още истинския животъ. Истинскиятъ животъ е нѣщо постоянно, установено, което не се подава на никаква промѣна. Въ каквато форма и да се постави, голѣма или малка, животътъ не се измѣня, той остава единъ и сѫщъ. Съвременните хора искатъ да измѣнятъ живота си, вследствие на което нѣкой мисли, че е успѣлъ да направи това и казва, че измѣнилъ живота си. Това е криво разбиране. Животътъ никога не се измѣня. Когато казвате, че искате да измѣните живота, това подразбира, че търсите такава форма, въ която може той да се прояви. Ако не намѣрите форма, съответна на неговите изисквания той ще се прояви, както знае.

Щомъ се говори за живота, въ връзка съ него се повдига въпросътъ за човѣка. Що е човѣкъ? — Човѣкъ е сѫщество, което мисли. Това е общъ изводъ. Съ други думи казано: всѣка мисълъ, приложена въ живота, е изразъ на човѣка. Ако не

може да прояви своя животъ, своето знание и своята свобода, човѣкъ се намира още въ зародиша, въ зачатието на своята форма.

Христосъ казва: „Ако Отецъ ми е съ васъ, вие ще правите дѣла, каквите и Той прави.“ Следователно, вие нищо не можете да направите, ако Богъ не е съ васъ. Не мислете, че можете да заставите Бога да дойде при васъ. Не, вашата задача е само да не противодействувате на Бога — нищо повече. Какво правите вие? Отъ една страна Му противодействувате, а отъ друга — искате да Му покажете начинъ, путь, какъ да се прояви въ васъ. Това е човѣшка работа. Всичката философия на живота се заключава въ следното: Не противодействайте на Бога, когато се проявява въ живота, въ знанието и въ свободата. — Какъ се изразява това противодействие? — Който не люби, той противодействува на Бога. Който противодействува, той се излага на вѫтрешна борба, отъ която излиза победенъ. Когато слабиятъ воюва съ силния, той всѣкога остава победенъ, стъпканъ. Ако невежиятъ се бори съ знаещия, той всѣкога ще бѫде стъпканъ. Ако робътъ се бори съ свободния, той сѫщо така ще бѫде стъпканъ. Когато нѣкой ви тъпче, трѣбва да намѣрите причината за това. Като размишлявате и наблюдавате себе си, ще видите, че причината се дължи на факта, че или не любите, или не учите, или нѣмате стремежъ къмъ свободата. Свободата обича истината, знанието — мѫдростта, а животътъ — любовта. Ако нѣмате любовъ въ себе си, животътъ въ васъ не може да се развива; ако нѣмате обичъ къмъ мѫдростта, знанието въ васъ не може да се развива; ако нѣмате любовъ къмъ истината, вашата свобода не може да се прояви. Този е единствен-

ниятъ методъ да проявите живота, знанието и свободата.

Сега всички тръбва да се стремите къмъ изработване на вътрешни методи за работа. Всички очакватъ да дойде нѣкой отвънъ, да ги научи на нѣщо. Учителятъ може да предаде нѣкакъвъ урокъ на учениците си, но ако тъ не приложатъ това, което имъ е предадено, знанието ще остане неразбрano за тѣхъ. За учителя, или за професора е ясно това, което преподава, но ако учениците му не учатъ и не прилагатъ, това знание ще остане безпредметно. Тъ нѣма да се домогнатъ до онова, което имъ е потрѣбно въ живота. Мнозина мислятъ, че ще дойде денъ, когато ще се освободятъ отъ ограниченията въ живота, ще влѣзатъ въ Царството Божие, дето царува радостъ, миръ и веселie. Вѣрно е това, но работа се изиска отъ всички. Затова, именно, азъ ви давамъ методъ, който може да ви помогне за постигане на вашите идеали. Щомъ приложите този методъ, още днесъ можете да влѣзете въ Царството Божие, още днесъ Богъ, светиитъ, ангелитъ, добрите хора могатъ да посетятъ дома ви. Кога ще дойде това нѣщо за другите хора, не е важно. За васъ може да дойде още днесъ. Какво искате: да дойде Царството Божие за всички хора изведнъжъ, или да дойде първо за васъ? Едно тръбва да знаете: Царството Божие е дошло отдавна за свѣта, за Цѣлото, защото Богъ живѣе въ Цѣлото. За частитъ, обаче, частно за човѣка, Царството Божие още не е дошло. Като части, хората тръбва да се обединятъ въ едно цѣло, да се организиратъ, за да разбератъ великия законъ на живота.

Мнозина подържатъ идеята, че Богъ е непостижимъ, че не обръща внимание на тѣхъ, като малки величини въ живота. Питамъ: Защо вие

обръщате внимание на малкия си пръстъ? — Защото е част от ръката ви, а тя — част от цѣлото тѣло. Ако този пръстъ се отдѣли от ръката ви, и да искате, не можете да му обърнете внимание. Следователно, докато сте част отъ Бога, Той всѣкога ще ви обръща внимание. Щомъ не сте част отъ Бога, вие всѣкога ще бѫдете на работа. Затова е казано: „Ние сме съработници съ Бога.“ Който е съзналъ тази истина, той никога не може да противодействува на Божията работа, на Божия планъ. И като свърши работата, която му е опредѣлена, човѣкъ може да си почине. Въ почивката само той е свободенъ.

И тъй, животъ, знание и свобода — за физическия животъ. Любовъ, мѫдростъ, истина — за духовния животъ на човѣка. Всички хора говорятъ за любовъта, като основа на живота и къмъ нея се стремятъ. Майката обича детето си. Защо? — Защото има нѣкаква връзка къмъ детето си. Завзналието ли го обича? — Не. Детето се ражда невежо, не знае да говори, постепенно се учи да приказва. Такова, каквото е детето, майката го обича. Често въ хората се заражда желание да бѫдатъ силни, учени, богати, независими, равни на Бога. Ако постигнатъ всичко това, ще излѣзе, че Богъ е несъвършенъ. Тѣ едвали не мислятъ, че всичко могатъ да постигнатъ. Еднотрѣбва да се знае: детето символизира онova начало въ човѣка, което се стреми къмъ развитие, къмъ усъвършенствуване. Тази е причината, заради която майката обича детето си. Тази е причината, заради която Богъ обича човѣка. Майката вижда, въ детето си ония сили, способности, които Богъ е вложилъ въ него и се радва, че единъ денъ то ще се повдигне, ще израсте. Тя казва: Каквато съмъ азъ, такова ще стане и моето дете. Започва да прави опити съ

него, — единъ, два, три, петь, десетъ, докато единъ денъ види, че детето започва да проявява живота, знанието и свободата по същия начинъ, както тя ги проявява. Докато е при майка си, детето се развива свободно, безъ да се спира върху въпроса, дали тя го обича, или не. То не се съмнява въ общичта на майка, си и затова расте. Който моментъ се усъмни въ любовта ѝ, то се спъва и престава да се развива.

Същото може да се каже и за васъ. Който моментъ се усъмните въ любовта на Бога, вашето развитие спира. Ако слуша майка си, детето ще постигне всичко, каквото тя желае. Щомъ постигне това, което майката желае, то ще постигне и своите желания. Това е законъ. Следователно, ако и вие работите за постигането на Божиия желания, ще постигнете и своите. Който разбере този законъ, той тръбва да го приложи, да види неговите резултати. За тази цел впрегнете страданията, недоразуменията, лошите мисли, чувства и постъпки на работа! Впрегнете всички вълци, мечки, тигри въ васъ на работа! Не ги избивайте, но работа имъ дайте! Вие сте пуснали вашият вълци и овце на свобода, да правятъ, каквото искатъ. Вълцитъ, поради своята грубост и жестокост, съ унищожили част отъ живота. Овцетъ, поради своята нечистота, съ изцапали всички мъста, дето кракът имъ е стъпалъ. За да не ставатъ тия нѣща, впрегнете и вълцитъ, и овцетъ на работа!

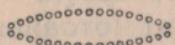
Кой е най-големиятъ вълкъ въ човѣка? — Недоволството. Коя е най-големата овца въ човѣка? — Доволството. Вълкътъ е недоволството, а овцата — доволството. Азъ взимамъ вълка и овцата като образи, върху които да размишлявате. Тъй щото, дойде ли при васъ недоволството — вълкътъ, впрег-

нете го на работа. Дойде ли доволството — овцата, впрегнете я на работа. Само по този начинъ ще изпълните волята Божия и ще придобиете три нѣща, необходими за васъ: животъ, знание и свобода.

Изпѣйте пѣсенъта „Богъ е Любовь.“

4. Беседа отъ Учителя, държана на 15 августъ, 1934 г. 5 ч. с.
Витоша — (Яворови присои.)

негодство — отоптцовод на юноши от юноши	Съдържание
знанието и знанието	Стр.
1. Великото въживота	3
2. Граници на живота	14
3. Противоречия и възможности	29
4. Животъ, знание и свобода	40

достигне женка, която не е достигнала. Що ж тогава това, когато никой не желее, то не постигаше и да има желания. Това е законъ. Следователно, ако и всички работите за постигането на Божествените желания, ще постигнат и със съта. Но и тогава този законъ, той трябва да го приложи иди неговите резултати. За тази цел и съществува съдържанието, недоразумението, лошите чувства и постапинъ на работата. Впрочем, във всички случаи, менки, тигри във дъсъ на работата си избиваите, но работата имъ дайте Възможност да защитят юден във външна свобода, да изберат, каквото искатъ. Бъдите, поради своята грувост и честокосъ, съм учищескили чистъ отъ живота. Очистъ, поради своята нечистота, съм изцелен всички места, дето кръвът имъ е стилъ. За да не ставатъ тия места, ворогите и възпитъ, и овчаръ на работата.

Кой е най-големиятъ вълкъ въ човечество? — Недоволството. Коя е най-големата съща въ човечество? — Доволството. Вълкътъ е недоволството, а същата — доволството. Ръз изнанъ вълна и същата ита обиди, върху която да разложиши. Тий шото, ако ли при васъ недоволството — вънътъ, ворогъ

